

формации, персональная учебная среда и персональная учебная сеть, методы и инструменты работы куратора содержания, области применения курирования.

За рубежом термин «content curation» традиционно используется в музейном деле и относится к специалисту в области определения культурно-исторической ценности предметов искусства и артефактов, который производит их отбор, обеспечивает сохранность ценных предметов в музейных фондах. Такой специалист прежде всего высокообразованный, является экспертом в своей предметной области. Термин «куратор содержания» в рамках одноименного дистанционного курса трактуется также. Куратор содержания работает с информацией. Он владеет навыками быстрого обмена данными, агрегирования, поиска, отбора, систематизации, хранения, анализа, создания отчетов, дальнейшего распространения информации.

Библиотека НТУ «ХПИ» обеспечивала обучение по темам: поисковые системы общего назначения и специализированные; электронный каталог как часть справочно-поискового аппарата библиотеки; продукты семейства Google; источники информации, их формирование и виды доступа к ним; научные метрики журналов и авторов; наукометрические базы данных.

На основе анализа результатов выполнения заданий курса по «библиотечным» разделам, выделены типовые ошибки пользователей при работе с информацией, определен ряд направлений для дальнейшего усовершенствования курса «Куратор содержания».

Основные ошибки возникают при:

- выборе поискового инструмента или источника информации;
- работе с различными интерфейсами поисковых систем и электронных библиотек (агрегаторов);
- формирование поискового запроса: подбор ключевых слов, использование расширенного поиска и логических операторов.

Единого универсального алгоритма поиска не существует. Результат поиска зависит от множества факторов. Постоянное курирование содержания позволяет приобрести практические навыки и сформировать оптимальный индивидуальный алгоритм проведения Нового поиска.

ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ МОБІЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Т.О. ГЛАДУН, В.В. ГЛАДУН, студенти

Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»

Щоб бути успішним в сучасному світі, людина повинна володіти певними особистісними якостями – бути готовим до будь-яких змін, вміти швидко й ефективно адаптуватися до нових умов, бути рухливим у професійній сфері, тобто бути мобільним. Сьогодні в світі процеси глобалізації та інтеграції ставлять спеціаліста перед необхідністю бути постійно готовим до переміщень в соціальному просторі, гнучко взаємодіяти з різними соціальними системами і суб'єктами суспільства. Зростаючі обсяги інформації вимагають від фахівця вміння оперативно оновлювати свої знання. А мінливі умови професійної діяльності змушують працівника протягом трудового життя неодноразово освоювати нові способи та види діяльності в професії, підвищувати рівень освіти і кваліфікації.

Поняття соціальної мобільності в соціології запропонував Пітірим Сорокін («Соціальна мобільність», 1927 р.). Під соціальною мобільністю він розумів, по-перше, перехід індивідів з однієї соціальної групи в іншу, по-друге, зникнення тих чи інших соціальних груп і появу інших, по-третє, зникнення і заміну сукупностей певних соціальних груп елементарного та кумулятивного характеру.

Серед радянських соціологів поняття «мобільність» розглядається у роботах Н. Аітова, Т. Заславської, М. Рудкевича, Ф. Філіпова.

Аналіз наукової літератури засвідчує, що проблема соціальної мобільності розглядається наразі в різних аспектах, одним із яких є формування професійної мобільності майбутніх фахівців різних галузей діяльності: економічної, педагогічної, управлінської тощо (О. Дементьєва, Є. Іванченко, Н. Кожемякіна, Р. Пріма). Це є цілком закономірним явищем, оскільки пріоритетними завданнями університетської освіти є не лише підготовка фахівців у парадигмальному векторі компетентнісного підходу, а й формування у них готовності до професійної діяльності в умовах конкуренції та нестабільності на ринку праці.

Ми розглядаємо у контексті проблеми професійної мобільності студентів спеціальності «Соціальна педагогіка». Актуальність цього обумовлюється низкою чинників: широкий спектр соціальних інституцій, у яких може здійснювати професійну діяльність соціальний педагог; робота з особами різних вікових та соціальних груп; вирішення нестандартних професійних завдань, що обумовлено необхідністю врахування потреб і проблем клієнта; міжвідомча взаємодія у процесі соціально-педагогічної діяльності.

Різні теорії соціальної стратифікації, соціально-класових відносин стали методологічною основою для формування теорії соціальної мобільності.

Мобільність — це процес, пов'язаний зі зміною людиною, індивідом, сім'єю свого місця в соціальній структурі суспільства. Соціальна мобільність — це форма соціального відтворення, процес соціальних (горизонтальних, вертикальних) переміщень, перехід індивідів з одних соціальних класів, соціальних груп, верств до інших, пов'язаних як із соціальним піднесенням, так і з соціальним спадом.

Отже, лише особистість, яка вміє орієнтуватися на досвід, суспільні цінності, усвідомлює свої прагнення, розширює можливості, може успішно адаптуватися в сучасному світі швидкоплинних подій, відповідати його вимогам. Процес формування мобільного фахівця передбачає організацію певного «поля можливостей», освітньо-виховного середовища, життєдіяльності, що орієнтують майбутнього спеціаліста на різноплановість вибору самопрояву, статусного росту, професійного розвитку, швидкої орієнтації (адаптованості), прагнення активно змінити несприятливі ситуації.

МОЛОДЬ – НАШЕ МАЙБУТНЄ

О.П. ГОКОВ, викладач

Електромеханічний технікум Харківського національного університету міського господарства імені О.М. Бекетова

«Молодь – це наше майбутнє!» - ми добре пам'ятаємо це гасло. Варто завжди пам'ятати, що дивлячись на дорослих студенти копіюють їх поведінку, манери, форми самовираження.

У студентському оточенні часто виникають бажання створити власне життя (навчання, сім'ю, роботу) за рахунок не ними створених матеріальних і духовних цінностей. Реалії нашого життя примушують викладача аналізувати всі форми поведінки майбутнього фахівця. На лабораторних заняттях студент проявляє всі людські якості: уміння співпрацювати, уміння застосовувати теоретичні знання та вести себе в навчальній бригаді. Усі ці навички які отримує студент в навчальному закладі стануть для нього основними у подальшому житті та праці.

Але без творчого підходу, взаємодопомоги, відкритості, взаємної ввічливості серед соціального прошарку нашого студентства результатів не досягнути. Студенти за час навчання повинні не тільки засвоїти теоретичну частину своєї майбутньої професії, а й на практиці доцільно використовувати свої знання, навчитись аналізувати та робити висновки. Тому основне за-